

Παραφράζουμε τον Γκάτσο, συμπαραστεκόμαστε στα παιδιά-θύματα του πολέμου μεταξύ Ρωσίας-Ουκρανίας.

Οι μαθητές κι οι μαθήτριες της ΣΤ΄τάξης του σχολείου σας παρουσιάζουν το τραγούδι των Νίκου Γκάτσο και Γιώργου Χατζηνάσιου «Το παιδί με το ταμπούρλο» σε μια διαφορετική εκδοχή. Το τραγούδι είναι παραφρασμένο σε τρία μικρά σημεία του.

Προηγείται η πρωτότυπη μορφή κι ακολουθεί η επεξεργασμένη από τα παιδιά. Η προσαρμογή σημειώνεται με έγχρωμη και πλάγια γραφή.

Μπορείτε να το ακούσετε [εδώ](#).

Ζούσε κάποτε στον κόσμο τον αγιάτρευτο
Ένα αγόρι ξεχασμένο κι αππροστάτευτο.
Είχε ένα μικρό ταμπούρλο και το βάραγε.
Τι ψυχή βασανισμένη να `ταν άραγε;

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Η γειτονιά του δεν το κράταγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Τους δρόμους πήρε και περπάταγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Καπνός τριγύρω δε φαινότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα κάπου πόλεμος γινότανε.

Τι τα θέλει τα βιβλία και τα γράμματα
Σ' όλους έρχονται μια μέρα τα γεράματα.
Τι τα θέλει τα παλάτια, τα μαλάματα.
Η ζωή κυλάει με δάκρυα και με κλάματα.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Κανένας τόπος δεν τον χώραγε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Στις ερημιές μακριά προχώραγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Ούτ' ένα φύλλο δεν κουνιότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα κάπου πόλεμος γινότανε.

Νύχτα μέρα περπατούσε ασταμάτητα
Σε λαγκάδια φουντωμένα, δάση απάτητα.
Μα στου ποταμού την άκρη που αργοκύλαγε,
Το τσακάλι του πολέμου παραφύλαγε.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Με τ' άγριο νύχι του σημάδεψε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Και μια ζωούλα ακόμα κλάδεψε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Τ' αγόρι λες ονειρευότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα γύρω πόλεμος γινότανε.

Κι όταν στις κορφές απάνω μέρα χάραξε
Στη μικρή καρδιά του μέσα κάτι σπάραξε.
Έτσι πέρασε στη χώρα του αμίλητου
Και τ' αγρίμια του άλλου κόσμου γίναν φίλοι του.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Της γης ο κόρφος δεν τον χώρεσε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Στον ουρανό βαθιά προχώρησε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Ταμπούρλο πια δεν ακουγότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα πάντα πόλεμος γινότανε.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Ταμπούρλο πια δεν ακουγότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα πάντα πόλεμος γινότανε.

Ζούσε κάποτε στον κόσμο τον αγιάτρευτο
Ένα αγόρι ξεχασμένο κι αππροστάτευτο.
Είχε ένα μικρό ταμπούρλο και το βάραγε.
Τι ψυχή βασανισμένη να `ταν άραγε;

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Η γειτονιά του δεν τον χώραγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Τους δρόμους όλους περπάταγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Καπνός μόνο φαινότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα κάπου πόλεμος γινότανε.

Τι τα θέλει τα βιβλία και τα γράμματα
Σ' όλους έρχονται μια μέρα τα γεράματα.
Τι τα θέλει τα παλάτια, τα μαλάματα.
Η ζωή κυλάει με δάκρυα και με κλάματα.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Κανένας τόπος δεν τον χώραγε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Στις ερημιές μακριά προχώραγε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Ούτ' ένα φύλλο δεν κουνιότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα κάπου πόλεμος γινότανε.

Όλη μέρα περπατούσε
Στα βουνά τα χιονισμένα, δάση απάτητα.
Μα στου καταρράκτη το νερό ξεχείλιζε,
Και ο δόλιος πολεμιστής παραφύλαγε.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Με το φοβερό του όπλο σημάδεψε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Κι ένα αγόρι ακόμα θάφτηκε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Το αγόρι λες να πέθανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα η καρδιά του ακόμα έμεινε.

Κι όταν στις κορφές απάνω μέρα χάραξε
Στη μικρή καρδιά του μέσα κάτι σπάραξε.
Έτσι πέρασε στη χώρα του αμίλητου
Και τ' αγρίμια του άλλου κόσμου γίναν φίλοι του.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Της γης ο κόρφος δεν τον χώρεσε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Στον ουρανό βαθιά προχώρησε.
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Ταμπούρλο πια δεν ακουγότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα πάντα πόλεμος γινότανε.

Ταμ ταμ ταμ ταμ
Ταμπούρλο πια δεν ακουγότανε
Ταμ ταμ ταμ ταμ
Μα πάντα πόλεμος γινότανε.